

Det er en gave, at hunde kan lide os

Sådan siger Ghita Nørby og Svenn Skipper i en samtale om ansvar, gamle hunde, julemad og meget andet.

Af **Hanne Goldschmidt**

Fotos: *Ole Haupt*

Da vi kommer til det hus, de to bor i, er Svenn Skipper i fuld gang med at støvsuge. Hjemmet har fået en ny støvsuger, der er særlig god til at tage hundehår.

”Jeg er lidt tosset med maskiner,” siger han, ”og denne her er helt genial. Den har nogle roterende børster, og de er virkelig effektive, når man bor med to langhårede hunde.”

Hundene, Roshia (opkaldt efter moderen i filmen ”Freud flytter hjemmefra”) og Felix (ikke opkaldt efter nogen), respektive en Afghansk Mynde og en Saluki, har lagt sig til rette, den ene i en lænestol og den anden i sofaen, og er parate til at deltage i samtalen ved at lade sig kæle for.

De gamle hunde

Ghita: ”Felix er 12 år og Roshia 13, så vi ved jo godt, de har haft deres længste tid. Men de er heldigvis i fin form begge to, og der er noget vældig fascinerende ved gamle hunde. De får så meget personlighed.”

Svenn: ”De kender deres mennesker ud og ind, de kan læse os.”

G.: ”Ja, de ved mere om os, end man aner. De vil jo fx gerne ud at gå, men hvis vi af en eller anden grund ikke orker det – det kan jo ske – så forstår hundene det straks og holder op med at plage.”

S.: ”Nå ja, hvis det er dårligt vejr, så gider de heller ikke selv.”

G.: ”Nu døjede jeg i en tid med et dårligt knæ, og da var det Svenn, der gik tur. Man skal jo have nogle kræfter for at lufte så store hunde. Det var lidt af en triumfdag, da jeg kunne det igen.

Men så er det egentlig meget passende, at det er gamle hunde. De kræver ikke det helt store mere. Vi skal lige ud at sætte vores mærker og hente avisen, og så vil vi gerne hjem igen. De elsker da stadig at løbe, når de ser et sted, de må gøre det, og her er vores store have fin. Men den er ikke nok. Alle væsener har brug for at komme uden for døren og snuse hver dag.”

S.: ”Nu går vi og tænker på at få en mindre hund næste gang. Det var nok ikke så dumt at få den, mens vi endnu har de gamle, hvis de vil acceptere den. De kan opdrage den.”

G.: ”Ja, de kan lære den alt det, en hund kun kan lære af en hund.”

Noget om Mynder

G.: ”Det kan blive spændende at lære en ny type hund at kende. Nu har vi jo haft Mynder i mange år og elsker dem. Men hver race har et særpræg. Jeg havde engang en Tysk Korthåret Hønsehund, det var en vidunderlig hund, men noget helt andet. Disse her er en flegmatisk race, trods det at de elsker at løbe.”

S.: ”Der er nogen, der kalder Mynder for overklasse-hunde. Det er noget pjat. Mynder har klasse, det er noget helt andet. Det er der mange hunde, der har.

Især kan jeg ikke forstå, der ikke er flere Salukier. Det er en fantastisk familiehund. Man kan gøre alt med dem. Synes de, det bliver for meget, går de bare deres vej.”

G.: ”Visse lege gider de ikke. Smider man fx en bold, de skal hente, ser de bare på én, og det er tydeligt, de tænker: ”Den kan du selv hente. Det var dig, der smed den.” Men de er umådeligt tålmodige med deres mennesker. Felix er sådan en mild hund – især mod mennesker.

Rosha elsker Svens. Hun kan bestemt også lide mig, men hun har nogle kærlighedstilkendegivelser over for ham, som hun aldrig giver mig, skønt hun åbenlyst kan lide, at jeg snakker meget med hende.”

S.: ”Ja, det savner hun vist, når

hun er alene med mig. Men den tavse forståelse, den er også god.”

Og noget om ansvar

G.: ”Når vi er uden for vores have, har vi altid hundene i snor, også når vi går i hundeskoven, hvor det ikke er påbudt. Jeg har én gang for alle fået en forskrækkelse, da mine hunde løb løse, og det var nok. Der skete ikke noget alvorligt, men jeg lærte lektien.

Man skal kunne gå stille og roligt med sin hund, stor eller lille. Jeg gider ikke de mennesker, der lader hunden gå løs og siger: ”Der sker ikke noget, jeg har kontrol over den.” Jeg vender altså om og går den anden vej, jeg bliver så vred!

Selv den mest rolige hund kan jo pludselig møde en anden hund, den ikke kan fordrage, og så kan det gå galt.”

S.: ”Snoren er en beskyttelse, også for hunden, men især for omgivelserne.”

G.: ”Det drejer sig om, at der er et menneske med, der forstår, hvad det drejer sig om, og hvordan hunden reagerer. Man skal have kendskab til sin hund.

Og hunden skal være en hel families ansvar. Det skal ikke hvile på et enkelt familiemedlem. Det er helt urimeligt at forlange, fx af et barn, at hunden kun er én persons anliggende.

Nu har jeg jo arbejdet for Dyre-

fondet i ret mange år efterhånden, og jeg synes ikke, folk er blevet ret meget bedre til at håndtere det ansvar, vi har over for dyr.

Det, der fx sker ved transport af slagtedy, det er simpelthen horribelt. Er det så svært at forstå, at transporterne skal være korte, og at dyr skal have vand og hvile under alle forhold? Det skal vi andre da også. Hvor svært kan det være.

Men jeg venter mig meget af Dyrefondets nye skolebog. Det er oplysning, der skal til. Vi skal lære vores børn respekt og ansvar både for de dyr, vi bringer ind i huset, de vilde dyr og dem, der giver os mad på bordet.”

Ordentlig mad

G.: ”Hvis de dyr, vi spiser, har haft det godt, får vi mennesker det meget bedre – og det, vi spiser, smager meget bedre, fordi dyrene har kunnet leve ordentligt og få ordentlige muskler og knogler.”

S.: ”Men desværre handler det også om penge. Her i området, der ikke har ry for at være noget fattigkvarter, er den mest læste tryksag tilbudsavisen. Og jeg snakkede engang med en slagter, der fortalte mig, at når han havde tre kvaliteter kød i sit udstillingsvindue, solgte han kun det billigste. Selvfølgelig er der mange, der skal spare, men de fleste af os giver ærlig talt så mange penge ud til overflødige ting, som vi spiser, slik, is og den

slags. Hvorfor så ikke købe noget ordentligt kød, og det fås altså kun fra dyr, der har haft det godt.

Vi skal have and juleaften. Den køber vi hos vores fiskehandler, for han har nogen, vi har al mulig grund til at tro har gået og haft det så sjovt, som ænder kan forlange det, så længe de levede. De smager af and.”

G.: ”Og der er kun det fedt på dem, som skal være der.”

Tilbage til hundene

Her bliver vi afbrudt af Felix, der vælter sig om på ryggen, langer en pote ud efter intervieweren og forlanger at blive kradset på maven. Det er da, pokker tage ham, Rosha

og ham, det drejer sig om. At vi lige ved det.

S.: ”Hunde, de lever deres eget liv. De har ikke forstand i vores forstand af ordet, men de tænker. Vi har en veninde, der passer dem, når vi er bortrejst, og når vi ringer hjem for at spørge, hvordan det går, svarer hun: ”Vi har sådan nogle gode samtaler.” Det lyder som vrøvl i ørerne på folk, der ikke har hund, men der er tale om den tætte kommunikation, man kan opnå hund og menneske imellem.

Hundene kan den direkte vej fra væsen til væsen, hvis man giver dem lov. Når der er barrierer, så er det næsten altid fra menneskets side.”

G.: ”Hunde tager brodden af højtidelighed og nervøsitet. Tænk bare på Kongehusets Gravhunde. Kan du huske Balthazar, der altid var hovedpersonen ved statsbesøg?”

S.: ”Vi elsker Mynderne, og vi synes, det er en gave, at de også elsker os. Hunde er med til at forøge glæden i en families hverdag.”